

תעלות הדמע

הדוקטור אמר שתעלות הדמע שלי נסתמו מאחר שאני לא בוכה מספיק. אז התחלתי לבכות: על המצב הפוליטי, הפגיעה באלמוגים, בדגים ובדבורים. הרעב באפריקה ובהודו, מצב היהודים בימי מלחמת העולם השנייה, המלחמה באוקראינה והתרסקות המטוס בנפאל. כשסיימתי עם הצרות בעולם עברתי לעניינים אישיים יותר. לפתע נזכרתי בטיטניק. הטיטניק החלה לשקוע. עשרת ברווזי הפלסטיק הצהובים שלי הקיפו את האונייה, ברווז אחד חבש כובע של רב חובל ואחריו שחו כולם. הברווזים הקיפו את האונייה השוקעת וחיפשו ניצולים. אני הוצאתי את הפקק של האמבטיה והנחתי במקומו מסנן. אם נשאר ניצול אחד שלא יסיים את חייו כמו חייל הבדיל.

בבוקר נכנסתי לחדר האמבטיה וראיתי קבוצה של תשעה ניצולים יושבת על המעקה. הם היו רטובים וקפואים. הושבתי אותם על הספה וייבשתי במייבש שיער. האכלתי אותם, השקתי במשקה חם ואת הילד בקקאו. הכנסתי את הניצולים לבית הבובות הענק וחילקתי שמיכות. את הבית המפואר קניתי באיקאה. חמישה שכנים ניסו להרכיבו לפי ההוראות והבית התפרק. אבא שלי הגיע. הוא לא התבונן בשרטוטים, הרכיב את הבית ברבע שעה והלך. בבוקר הוצאתי את הניצולים מבית הבובות והושבתי אותם לצפות בטלוויזיה. הם היו נרגשים מאד. לרגע אחד התפתיתי להראות להם את הסרט עם לאונרדו דה קפריו, נזכרתי שהם סבלו מספיק והקרנתי את מיקי מאוס.

לפתע נשמעה דפיקה בדלת. נכנסו שני שוטרים וניירות בידיהם, זיהו את הניצולים ואמרו שיש להם צו גרוש מהארץ, הם שוהים בלתי חוקיים. השוטרים העלו אותם לניידת ושלחו כל אחד לארצו.